

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMNEZEU ESTE LUMINĂ ȘI NI SE ÎMPĂRTĂȘEȘTE ÎN LUMINĂ

DUMINICA A 2-A DIN POST
(a Sf. Ier. Grigorie Palama)

SF. CUV. TEOFAN MĂRTURISITORUL;
SF. IER. GRIGORIE DIALOGUL,
EPISCOPUL ROMEI;
SF. CUV. SIMEON NOUL TEOLOG

Duminica Ortodoxiei și Duminica Sfântului Grigorie Palama sunt două sărbători care au la bază capitole importante din teologia ortodoxă – a icoanelor, în prima duminică din Post, și a energiilor necreate, acum, în a doua duminică. Alăturarea lor se explică prin legătura tematică a conținutului acestor momente din viața Bisericii. Victoria teologiei asupra iconoclaștilor din veacul al IX-lea și asupra umaniștilor bizantini din secolul XIV este, în definitiv, triumful învățăturii ortodoxe a îndumnezeirii omului, moștenită de la Părinți, asupra raționalismului elenistic latent, existent dintotdeauna în mediile cultivate din Bizanț și care și-a găsit noi susținători în scolastica occidentală și în precursorii Renașterii. Într-o epocă diferită și în fața altor adversari, isihăștii afirmă, ca și iconodulii, aceeași realitate a participării trupului și sufletului omului la Dumnezeu în Hristos încă din această viață (Makarios Simonopetritul, Triodul explicat. Mistagogia timpului liturgic, pp. 332-333).

Sfântul Grigorie Palama, unul din cei mai învățați oameni din Bizanț în vremea sa, a ales ca după studii, în plină vârstă a tinereții, să meargă în Muntele Athos, unde a ucenicit pe lângă duhovnici sfinți mai mult de zece ani. Revenit în cetatea Tesalonicului de frica piraiților și a turcilor, a fost pe rând preot și apoi arhiepiscop al orașului, apărând dreapta credință prin cuvânt și scris împotriva învățăturilor greșite ale călugărilor occidentali Varlaam și Achindin. Sfântul Grigorie întregește teologia ortodoxă bazându-se pe învățătura Sfinților Părinți de până la el, dar și pe propria lui experiență duhovnicească.

În Duminica a doua din Sfântul și Marele Post a fost stabilită pomenirea Sfântului Grigorie Palama (†13 noiembrie 1356), odată cu canonizarea sa oficială din anul 1368. Acest praznic vine să întregească structura Triodului, fiind ultima completare adusă în rândul Postului Mare. Astfel, primele duminici din Post ne introduc în „metoda” folosită de Dumnezeu pentru vindecarea noastră deplină: icoana, adică cultul Bisericii, și isihasmul, adică rugăciunea continuă și curăția vieții, cu puterea Crucii Domnului, pe care o serbăm duminica viitoare, ne schimbă existența, ne unesc cu Dumnezeu, ne fac „părtași dumnezeieștii firi” (II Petru 1, 4).

În scrierile sale, Sfântul Grigorie arată că Dumnezeu se împărtășește oamenilor în chip real prin energiile Sale necreate, făcând referire în primul rând la lumina taborică. Când Mântuitorul Hristos a urcat în muntele Tabor cu trei din ucenicii Lui, atunci El „S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17, 1-9) Acea lumină nu era nici lumina soarelui, nici altă lumină creată, ci izvoră din Hristos și se revărsa asupra lumii, fiind o manifestare a energiei dumnezeiești necreate.

Energiile lui Dumnezeu îl deschid pe El față de noi și îl apropie, ca lumină, nădejde, credință, îndrumare, pază, ca dragoste eternă care îl umple și îl luminează pe omul care se roagă în curăție. Sfântul Nicolae Velimirovici vorbește despre credință ca simțire a

dumnezeirii: „Credința mea Te vede, Doamne. Ea este lumina și vederea departe văzătoare a ochilor mei. Ea este simțirea omniprezenței Tale. Ea îmi trage genunchii la pământ și îmi înalță brațele spre Cer. Credința mea este legătura sufletului meu cu Tine. Ea îmi face inima să dănțuiască și limba mea să cânte. Când rândunica se apropie, puii de rândunică se agită în cuib. Fiindcă încă de la distanță ei simt sosirea mamei lor. Când un leu e despărțit de leoaica sa, ochii leului sunt cuprinși de dor după leoaica sa. Credința mea este dorul meu după Tine, când Tu ești departe de mine, Frumusețea mea. Când nu e soare, cele mai grozave furtuni bântuie marea. Credința mea este potolirea furtunii din sufletul meu, fiindcă lumina Ta se revărsa în mine și mă liniștește.” (Rugăciuni pe malul lacului, pp. 67-68) ❀

Pr. Vlad Mîndru

SFÂNTUL IERARH NICOLAE VELIMIROVICI, NOUL GURĂ DE AUR

Atâta vreme cât Europa L-a urmat pe Hristos, ca pe «soarele dreptății», și pe sfinții Săi apostoli, mucenici, sfinți și nenumărați drepti, precum și alți oameni care au bineplăcut Lui, Europa a fost ca o piață luminată de sute și mii de lumânări, mari și mici, arzând strălucitor. Totuși, atunci când dorința umană și înțelepciunea omenească au bătut ca două vânturi puternice, lumânările au fost stinse și întunericul a pogorât pe pământ... Războiul pentru pământ este împotriva adevărului.

Războiul împotriva adevărului este război împotriva firii dumnezeiești și a celei omenești. O, amărăciune mai amară decât firea! Cât de mult suferă oamenii, cât de mult se chinuiesc și cât de mult jertfesc ei pentru această trecătoare și înșelătoare împărăție pământească.

Sf. Ier. Nicolae Velimirovici, Episcop de Ohrida și Jicei

Activitate diplomatică și misionară

Odată cu începerea Primului Război Mondial, Părintele Nicolae a fost trimis într-o misiune diplomatică oficială în Anglia, în încercarea de a obține sprijinul guvernului englez pentru poporul sârb. Pe lângă ajutorul obținut pentru țara sa, Părintelui Nicolae i s-a acordat și titlul de Doctor Honoris Causa la Universitatea Cambridge. În toată această perioadă el nu și-a încetat activitatea literară și misionară, publicând numeroase articole și tratate teologice, primind și alte titluri onorifice (doctor în teologie la Universitatea din Glasgow, Scoția). Spre sfârșitul verii lui 1915, Sf. Nicolae și-a continuat lucrarea misionară călătorind în Statele Unite. Această călătorie a fost providențială pentru viitorul ierarh: un înger al Domnului i-a apărut în vis și i-a descoperit că, într-o zi, se va întoarce în America și va reorganiza comunitățile ortodoxe sârbe dispersate, într-o episcopie sârbă pe pământ american, în deplină comuniune cu Biserica din patria mamă.

Episcop la numai 39 de ani

La 12 martie 1919, Sinodul Bisericii Ortodoxe Sârbe îl ridică pe Părintele Nicolae la rangul de Episcop al Jicei; iar în 1921 este mutat în Eparhia Ohridei și Bitolei, pentru a ușura unirea dintre Biserica sârbă și cea macedoneană.

E chemat să țină cuvântări în universități și biserici din America, unde a propovăduit Ortodoxia, a strâns fonduri pentru ajutorarea celor loviți de Primul Război Mondial. Înființează o Eparhie Ortodoxă Americană a Bisericii Sârbe. Va fi profesor la Seminarul „Sf. Sava” din Libertyville (Illinois), decan și rector la Seminarul Sf. Tihon din Zadonsk din South Canaan (Pennsylvania) și autor al neprețuitelor „Proloage de la Ohrida”.

Roadele scrierilor Sf. Nicolae se pot vedea și în viața ucenicilor săi, dintre care cel mai de seamă a fost marele dogmatician aghiograf și teolog sârb, arhimandritul Iustin Popovici († 1979).

Vizite în Sfântul Munte

Între cele două Războaie Mondiale, Episcopul Nicolae face câteva vizite în Sf. Munte, care îi preschimbă definitiv perspectiva și viața duhovnicească. Îl cunoaște la Măn. Sf. Pantelimon pe Sf. Siluan Athonitul și îl hirotonește în 1930 ierodiacon pe ucenicul său, Sofronie Saharov. După război, în 1952, la Londra, îl încurajează pe acesta să publice scrierile Sf. Siluan, spunând: „Siluan e mai mare decât toți ceilalți sfinți în dragostea sa! Când citești pe toți ceilalți, o disperare te cuprinde, dar niciodată nu se întâmplă așa ceva cu ceea ce a scris Siluan”.

„Prin fereastra temniței”

Al Doilea Război Mondial îi va aduce noi suferințe și încercări. Luptă împotriva forțelor naziste, atee, care au distrus sănătatea duhovnicească a poporului sârb. De aceea, în anul 1941, Episcopul Nicolae este arestat, împreună cu Patriarhul său, Gavriil Dojici, în lagărul de la Dachau, Germania. Acolo scrie un jurnal duhovnicesc al anilor de captivitate. În acest înspăimântător lagăr, Episcopul Nicolae a privit neîncetat „Prin fereastra temniței” la Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos, Care i-a dat putere să privească în viitor.

El a prevăzut cel de-Al Doilea Război Mondial și a înfățișat vizionar armele și metodele folosite. A văzut și a simțit pe pielea sa împlinirea acestor prorocii în mai multe temnițe nemțești, între 1941 și 1945. Maltratările zilnice, spânzurătorile, crematoriile și camerele de gazare de la Dachau erau urmările înspăimântătoare ale îndepărtării de Dumnezeu.

Episcopul Nicolae Velimirovici a adormit întru Domnul la 18 martie 1956, în timp ce se ruga în chilia lui modestă de la Seminarul Ortodox „Sf. Tihon” (America). Avea 76 de ani.

În anul 1991, moaștele sale au fost aduse acasă și puse spre închinare în mănăstirea ctitorită de el însuși în satul natal, Lelici. A fost canonizat de Biserica Ortodoxă Sârbă în anul 2003. (Sursa informațiilor - doxologia.ro) ❀

S-a născut la 23 decembrie 1880, din părinți sârbi binecredincioși, Dragomir și Katarina Velimirovici, în satul Lelici. A fost întâiul născut al familiei. Ceilalți 8 copii care i-au urmat au murit toți în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Educația sa, începută în sânul familiei, a continuat la Măn. Celie, iar cursurile gimnaziale le-a făcut la Valievo. Înzestrat cu o minte iscusită, avea o râvnă neostoită pentru învățatură și rugăciune. După clasa a șasea dă examen la Academia Militară, dar este respins fiind prea plăpând pentru cariera militară. Se înscrie la Seminarul Sf. Sava din Belgrad. La sfârșitul anilor de seminar își susține lucrarea despre viața și gândirea lui Njegoș (în Măn. Rakovica, 1902), uimindu-i pe profesori cu cunoștințele sale.

Studii strălucite în țară și străinătate

Datorită inteligenței și cunoștințelor sale, precum și activităților sale evanghelice, Nicolae a fost trimis să studieze în străinătate. Aici și-a desăvârșit erudiția. În 1908, Nicolae și-a susținut teza de doctorat la Universitatea din Berna, cu tema: „Credința în Învierea lui Hristos ca temelie a dogmelor Bisericii apostolice”. În anul următor și-a pregătit un alt doctorat în filosofie, la Oxford (Anglia), pentru ca în vara aceluiași an să susțină cea de-a doua sa teză de doctorat, la Universitatea din Geneva, cu tema: „Filosofia lui Berkeley”.

În anul 1909, vindecându-se în mod minunat de dizenterie, Nicolae hotărăște să se călugărească. La 20 decembrie 1909, monahul Nicolae a fost hirotonat preot, iar la scurtă vreme, arhimandrit.

MUTAREA MOAȘTELOR SFÂNTULUI IERARH LUCA, ARHIEPISCOPUL CRIMEEI

Biserica Ortodoxă din Ucraina a hotărât canonizarea Sfântului Ierarh Luca, arhiepiscopul Crimeei, în noiembrie 1995, iar la 17 martie 1996 moaștele sale au fost deshumate, fiind mutate cu mare alai la 20 martie 1996 în Catedrala Sfânta Treime din Simferopol. Puțin mai târziu, la 25 mai 1996, și Sinodul Bisericii Ortodoxe Ruse i-a recunoscut sfințenia.

știința și religia nu se exclud, dimpotrivă, una pe alta se descoperă și se ajută în lucrarea de zi cu zi a oamenilor, iar pe de altă parte să ne demonstreze că și în zilele noastre se poate ajunge la sfințenie sau cel puțin putem urma toate poruncile și învățăturile hristologice.

Născut în Crimeea (1877), la Kerci, și plecat la Domnul (1961) din scaunul episcopal tot în Crimeea, la Simferopol, acolo unde se află și acum moaștele sale, Sfântul Luca veghează cu siguranță asupra tuturor celor care sunt în război, în fața tancurilor, obuzelor și rachetelor inamice. Războiul nu-i este plăcut lui Dumnezeu, dar cred că și-a trimis toți sfinții la cei năpăstuiți, lipsiți de apărare, care și-au pierdut rudele, au sărăcit și au luat drumul exilului. Dintre ei, cred că Sfântul Luca, care a trecut prin trei războaie, tămăduind pe cei răniți pe front, este alături de toată populația Ucrainei în acest război - căruia parcă nu-i mai vedem sfârșitul - și, așa cum mereu a fost omul păcii, va ajuta să se încheie acest război atât de păgubitor pentru beligeranți și lumea întregă. Nădăjduim ca și noi să scăpăm de aripa nefastă a războiului, care aduce pierderi crunte, și punem rugăciunea noastră și la acest mare sfânt, cunoscător mai mult decât mulți alții a durerilor pricinuite de război. Să ne rugăm zilnic pentru întărirea noastră, pentru pacea lumii, pentru buna sfătuire a celor de care depinde soarta păcii.

Vă îndemn în acest post să vizionați un film artistic din anul 2013, numit, parcă premonitoriu, „Vindecarea fricii” sau pe care îl găsiți pe net și cu numele de „Sfântul Luca al Crimeei”. Un alt film deosebit, un documentar, este „Viața Sfântului Luca al Crimeei, ierarh mărturisitor și doctor fără de arginți” (pe care îl găsiți pe doxologia.ro). Dar cel mai de folos ne este citirea cărții Arhimandritului Nectarie Antonopoulos, „Sfântul Arhiepiscop Luca 1877-1961. Chirurgical fără de arginți”, în care veți urmări întreaga sa viață și minunile făcute în timpul și mai ales după moartea sa. Fiecare întâmplare din viața sa vă va întări în credință și speranță, vă va dezvălui că de noi depinde să nu fim oameni ai compromisului indiferent de vremi și presiuni. Că trebuie să avem credință neclintită, să

nu ne uităm aproapele la greu, să nu ne lepădăm de Hristos și de învățătura Sa. Iar la vremea rugăciunii să deschidem și Acatistul Sfântului Luca al Crimeei.

Viața Sfântului Luca al Crimeei

Întreaga lui viață se poate rezuma în câteva din cuvintele sale: „Am iubit pătımirea, fiindcă minunat curățește sufletul”. Numit adesea drept doctor „fără-de-arginți”, Sfântul Luca a fost un ierarh mărturisitor ce a pătimit mult pentru dragostea și credința lui în Hristos în temnițele comuniste. Născut într-o familie cu origini princiere, sfântul a fost un bun chirurg și profesor universitar, iar, în cele din urmă, unul dintre marii predicatori ai secolului nostru.

Valentin Voino-Iasenețki, după numele său de mirean, a primit o aleasă educație. Înclinând mai întâi spre pictură, tânărul Valentin își va îndrepta pașii spre Academia de Arte Frumoase din Kiev. Simțind o puternică dorință de a-și ajuta semenii, el va renunța la pictură, îmbrățișând medicina.

În anul 1904, în cadrul războiului ruso-japonez, sfântul va sluji pe post de medic chirurg, în slujba Crucii Roșii, adică fără salariu. Vreme de aproape un an, sfântul va îndeplini misiunea de chirurg prin mai multe spitale de țară, lipsite de fonduri și într-o stare de sărăcie avansată. Între timp, tânărul Valentin se va căsători cu Ana, împreună cu care va avea patru copii. În anul 1916, doctorul Valentin hotărăște să-și publice experiențele medicale într-o carte de medicină, numită „Eseu despre chirurgia infecțiilor septică”. În timp ce lucra la prologul cărții, un gând i-a venit, cum că sub titlul cărții va sta un nume de episcop.

În anul 1917, Valentin se stabilește împreună cu familia în orașul Tașkent, unde primește postul de medic-șef al spitalului din localitate. O boala incurabilă, tuberculoza, cauzează moartea timpurie a soției sale, Ana. Astfel, sfântul va rămâne singur, cu cei patru copii ai săi.

Într-o zi oarecare, episcopul locului îl cheamă pe Valentin la el și îi zice: „Doctore, trebuie să deveniți preot!” Încredințat de faptul că aceasta este misiunea și calea ce îl așteaptă, doctorul Valentin va accepta fără nicio rețineră

Doi mari sfinți, Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț și Sfântul Ierarh Luca, arhiepiscopul Crimeei, pe care îi avem ocrotitori ai Parohiei Șerban Vodă și ale căror moaște le avem în biserica noastră, provin din spațiul slav, al Ucrainei de azi, Malorusia de acum câteva veacuri. Născuți amândoi în vremuri tulburi, în special potrivnice credinței ortodoxe, cei doi au luptat cu râvnă duhovnicească și dragoste de Dumnezeu să facă cunoscut în mințile și inimile credinșilor adevărul evanghelic.

Despre cel care a trăit foarte aproape de zilele noastre, Sfântul Luca al Crimeei, doctor de geniu, ierarh-martir în Biserica atât de prigonită a Uniunii Sovietice, se cuvine să știm în amănunt cu toții. Om de știință de nivel academic, s-a pus în slujba tămăduirii oamenilor, în special a celor nevoiași, dar și-a asumat și jertfelnică misiune de a predica Evanghelia credinșilor, de a organiza Biserica și de a îndruma clerul și aceasta în condiții social-politice aproape imposibile. Zeci de ani a făcut această dublă misiune - medicală și religioasă - în condiții de exil. Departe de familia sa, de cei patru copii rămași orfani de mamă, cu o îndârjire neomenească și un har deosebit nu renunțat nicio clipă la rolurile pe care și le asumase. Dumnezeu cheamă pe orice om la sfințenie, iar menirea noastră, a fiecăruia, este să țintească sfințenia, ca stare de apropiere de Dumnezeu. Sfântul Luca al Crimeei a fost modelul pe care Dumnezeu ni l-a pus în față pentru a ne arăta, pe de o parte, că

hirotonia într-un preot, în anul 1921. Hirotonia unui chirurg, ba încă a unuia dintre cei mai buni, nu a bucurat câtuși de puțin conducerea comunistă a vremii. În scurt timp, părintele primi numele monahal de Luca. În anul 1923, părintele Luca ajunge episcop al regiunii Tașkent. După hirotonia într-un arhieru, bolșevicii îl vor aresta imediat. Acum începe pătîmirea, un lung șir de ani de pribegie și suferințe în închisorile sovietice.

Fiind un chirurg foarte bun, episcopul Luca primește acceptul de a opera în spitalele de prin închisorile prin care este purtat. Fiecare operație începea și se termina cu rugăciune către Maica Domnului, iar curățarea trupului cu iod, spre dezinfectare, o făcea sfântul în semnul crucii, spre ajutor. Bolșevicii hotărâsc să-l trimită pe episcop la Cercul Polar de Nord, urmând ca apoi să fie trimis în regiunea Arhangelsk pentru încă vreo trei ani. După aceasta, sfântul va mai primi un al treilea exil, în îndepărtata Siberie. Orbind de ochiul drept, de la bătași și chinuri, sfântul nu a cântit de cele pe care le pătînea.

În anul 1946, după terminarea perioadei de detenție, datorită meritelor deosebite în studiul medicinei, cât și pentru lucrarea „Eseu despre chirurgia infecțiilor septice”, sfântul va primi Premiul Stalin. Bani primii ca premiu îi donează orfanilor de război. Tot în anul 1946, Sfântul Luca este numit arhiepiscop de Simferopol și Crimeea. Se va osteni neîncetat să reînvie credința și viața duhovnicească. Predicile lui erau ascultate, pe lângă credincioșii de rând, de studenți, intelectuali și chiar de oameni având altă credință. Sfântul nu s-a temut niciodată a condamna atitudinea regimului ateu.

La bătrânețe, sfântul și-a pierdut

desăvârșit vederea. Despre aceasta însă, el spunea: „Cel ce și-a închinat viața Domnului nu poate fi niciodată orb, fiindcă Dumnezeu îi dă lumina la fel cu cea de pe Tabor”.

Sfântul Luca va adormi în Domnul în anul 1961. Cu puțin înainte de moarte, neliniștit din cauza presiunii continue exercitate de autorități asupra Bisericii, se întreba cu tristețe: „Vă vor lăsa oare să-mi cântați Sfintele Dumnezeule?” Este ultimul cuvânt pe care l-a reținut posteritatea de la Episcopul Luca. În ziua de 11 iunie 1961, când Biserica sărbătorea Duminica Tuturor Sfinților Ruși, sufletul mult încercat al episcopului-doctor se ridica spre Ceruri. Două zile mai târziu (13 iunie 1961), întregul cler din Crimeea, alături de o mulțime covârșitoare de oameni, își luau rămas-bun de la dânsul, în pofida măsurilor drastice anunțate de autorități. Comuniștii au făcut tot ce au putut să împiedice procesiunea înmormântării. Voiau să oblige lumea să urmeze convoiului doar din autobuze, să le interzică să cânte pe drum și au vrut să mute traseul de pe străzile principale pe cele periferice. Autobuzele lor au rămas goale, oamenii s-au strâns în jurul catafalcului, s-au culcat în fața mașinii, deviind astfel traseul pe strada principală și au cântat Sfintele Dumnezeule... toată procesiunea. Circulația a fost blocată, toți oamenii au ieșit pe străzi, pe balcoane, pe acoperișuri. Episcopul Luca mergea la Dumnezeu, iar oamenii pentru care se

jertfise atâta îl petreceau într-o procesiune care a durat mai bine de trei ore. „A fost o procesiune minunată. Lume multă. Drumurile erau pline. Circulația automobilelor era peste tot întreruptă. Oamenii urcaseră la balcoane, pe terasele caselor. A fost ceva care nu s-a mai întâmplat dar nici nu se va mai întâmpla în viitor. O asemenea înmormântare era dovada unei înalte cinstiti” (Arhim. Nectarie Antonopoulos, cartea citată).

Mutarea moaștelor și canonizarea Sfântului Luca al Crimeei

În conștiința poporului, Arhiepiscopul Luca era sfânt. O comisie specială s-a ocupat de viața, munca și minunile sale. În noiembrie 1995, prin hotărârea Bisericii Ortodoxe din Ucraina a fost proclamat ca sfânt. A fost scrisă o slujbă specială și i s-a sfințit icoana. Arhiepiscopului Lazăr de Simferopol și Crimeea i s-a dat permisiunea de a precede la mutarea moaștelor sale.

Pe 17 martie 1996 au fost deshumate sfintele sale moaște și s-a constatat că inima sa nu putrezise. Iar pe 20 martie au fost mutate în Catedrala Sfânta Treime din Simferopol. 40.000 de oameni l-au urmat în procesiune. La proclamarea canonizării au fost prezenți Mitropolitul Kievului, Vladimir, mulți arhierii și preoți, membri ai guvernului și o mulțime de oameni. Pomenirea sa s-a stabilit la data de 11 iunie și astfel încă un sfânt s-a adăugat șiragului marilor sfinți doctori și tămăduitori ai Bisericii noastre. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 12-19 MARTIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 12.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a din Post (a Sf. Ier. Grigorie Palama) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 15.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 17.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 18.03	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți (Citirea sărindarelor)
Duminică 19.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci) - Utrenia, Sfânta Liturghie